

#bodidirekten

@direktni: Aljoša, Andrej, Damir, Daniel, Erika, Franz, Gabriel, Giada Helena, Ines, Jakob, Johanna, Julijan, Leo, Martin, Martina, Nicolò, Sanja, Svetlana in Veronica

petek, 29. januarja 2021 | št. 4 | leto III

mladi@primorski.eu

Dijaki v krajih groze, ki je knjige ne morejo opisati

Ob dnevu spomina na žrtve holokavsta, 27. januarja, se prirejajo različni dogodki. Med temi je obisk koncentracijskih taborišč Auschwitza in Dachaua za dijake drugostopenjskih šol. To je dobra pobuda, ker omogoča, da pridejo mladi v neposrednejši stik z enim izmed najtemnejših obdobij evropske zgodovine, torej z množično in sistematično usmrčitvijo milijonov ljudi. Iz knjig in učbenikov dijak ne dobi enakega občutka, kot če kraj obišče in poslušajo pretresljiva pričevanja preživelih žrtev. Učinek je drugačen, velikokrat te ta izkušnja tudi temeljno spremeni. Pomembno je, da obudimo spomin na te dogodke, da se ne bodo napake naših prednikov ponovile. Intervjujali smo tri nekdanje dijake liceja Franceta Prešerna in liceja A. M. Slomška iz Trsta, in sicer Janoša Grudna,

Giorgio Sinigoi in Katjo Biekar. Udeležili so se projektov Memonus in Vlak spomina, ki ju organizirajo združenja za ohranjanje spomina na holokavst. Letos seveda zaradi pandemije koronavirusa teh poučnih poti niso mogli izpeljati. Mi pa smo izvedeli marsikaj o njihovi izkušnji in vtisu, ki jim ga je pustil obisk taborišča v preteklosti.

Janoš Gruden, 20 let, študent zgodovine na Univerzi v Trstu

»Izlet je bil čustveno naporen. Oglevali smo si Auschwitz, Dachau, muzej Schindler in judovsko četrt v Krakovu. Zelo me je prizadelo. Ko se o teh dogodkih

Janoš Gruden

učiš iz knjig, se ti zdijo zelo oddaljeni, a ko si tam, se lahko zvišiš v trpljenje taboriščnikov.

Take stvari se v prihodnosti lahko ponovijo, pomembno je, da se kot družba izogibamo ravnanju, ki lahko do tega pripelje. Mislim, da je takrat vse izviralo iz kolektivnega pomanjkanja čuta za samoodgovornost nemškega naroda. Ampak ne samo to, Hitler se je na začetku predstavil na drugačen način, ljudje sprva niso vedeli, kateri je bil njegov cilj, ampak dogodki so se kljub temu tako tragično razvili. Kot družba moramo biti čimbolj daljnogledni. Razumeti moramo okoliščine, v katerih se je Nemčija znašla po prvi svetovni vojni; imeli so hudo ekonomsko krizo in hiperinflacijo. Težko je v takih okoliščinah prevzeti odgovornost. Hitler jim je nudil lažjo rešitev; sprejeli so jo. Po tem se jim je vse zdelo normalno.«

Giorgia Sinigoi, 20 let, študentka medicine na ljubljanski univerzi

»Preden sem se udeležila projekta Memobus in obiskala Auschwitz, sem čutila te zločine kot zelo oddaljene. Take krutosti si ne moreš niti predstavljati, dokler krajev ne obiščeš osebno. Pustilo mi je močen vtis, še zdaj čutim posledice tega obiska. Spremenila sem pogled in začela pogosteje razmišljati o preteklosti. Zavedati se moramo, da bo tudi to, kar se dogaja danes, že jutri preteklost. Preteklost pa mora biti za vsakogar tudi del sedanjosti.

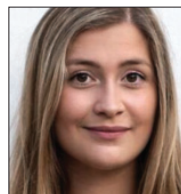
Giorgia Sinigoi

Poslušali smo tudi judovsko pričevalko. Na vprašanje, katera je najpomembnejša vrednota, ki jo moramo mladi gojiti, mi je odgovorila: »Izobrazba.« Spomniti se moramo njenih besed, saj samo tako lahko zagotovimo, da se nekaj takega ne ponovi v prihodnosti. Poznati moramo svoje napake, da jih ne bomo ponavljali.

Zato vse spodbujam k obisku taborišč. Čeprav bo taka izkušnja zelo težka, lahko taki kraji in pričevanja spremenijo pogled na svet in zgodovino dosti bolj učinkovito, kot če o tem samo beremo v knjigah.«

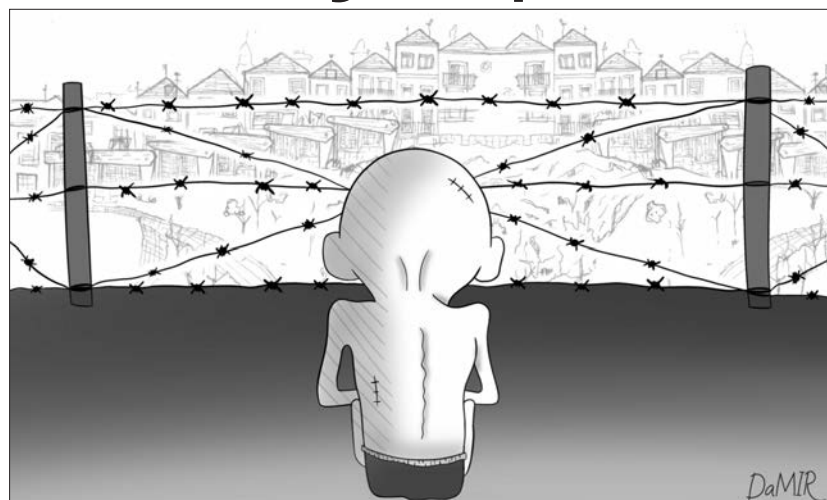
Katja Biekar, 19 let, študentka družbenih ved na Univerzi v Trstu

»Izkušnja Vlaka spomina me ni najbolj pretresla. Vse se mi je zdelo malo preveč turistično. Kot da ne bi bil to kraj, v katerem so se godile take grozote. Naš vodič ni bil videti, kot da ga zares zanima, kaj se je tam dogajalo, zdelo se je, kot da je tam, da razlaga turistom, kot bi razlagal o kateri koli drugi turistični atrakciji. Tudi soba, v kateri so razstavljeni vsi predmeti, ki so jih tam pustile žrtve, torej lasje, obleke in čevlji, mi je pustila podoben vtis in me ni preveč pretresla. Verjetno sem o tem že toliko brala, da sem že pričakovala vse, kar smo videli. Ni mi spremenilo pogleda na svet. Ampak kljub temu se zavedam, katere so bile grozljive stvari, ki so se dogajale v teh krajih. Pomembno je, da delamo na tem, da se te stvari v prihodnosti ne ponovijo, tako da oza-veščamo in informiramo ljudi o teh dogodkih in razložimo, kako je prišlo do teh grozot. Dobro bi bilo, da bi Italijani razumeli, kako se manjšina počuti, ko jo večina zatira. Drugo stvar, ki bi jo morali narediti, je onemogočiti skrajnim desničarjem, da širijo svoje ideje na družbenih omrežjih.«

Katja Biekar

Kjer holokavst ni le daljni spomin

Zatiranje kulture, neopravičene aretacije, stalni nadzor, delovna taborišča, ločene družine ... vse to so pojavi, ki spominjajo na holokavst. A na žalost ne samo nanj. Tudi zdaj, osemdeset let kasneje, se po svetu ponavljajo podobni prizori. V severozahodni kitajski provinci Šindžang živi manjšina muslimanskih Ujgurov, ki šteje približno 11 milijonov ljudi. To ljudstvo je že stoletja prisotno v tem predelu Kitajske in ima svoje zgodovinsko-kulturne korenine ter jezik. V zadnjih letih so zabeležili vrtočev upad ujgurske populacije. Sedanji predsednik Si Džinping vztraja, naj se manjšine prilagodijo na družbene, politične in kulturne navade države. Z izgovorom, da želi preprečiti terorizem in nasilje, je dal po provinci Šindžang postaviti videokamere, nadzorne sisteme in policijske postaje za nadzor ujgurskega prebivalstva. Mošeje in kulturna središča zapirajo ali jih celo rušijo. Država podpira priseljevanje ljudi etnije Han, torej večinskega kitajskega prebivalstva, v to provinco ter jim tam zagotavlja najdonosnejše posle. Po pokrajini je bilo ustanovljenih več nadzornih struktur z namenom, da bi Ujgure prevzgjajali in »izobraževali«. Na začetku je država skrivala in zanikala

njihov obstoj. Ko pa se je povečalo javno zanimanje zanje, so oblasti zagotovile, da gre za izobraževalna središča z miroljubnim ciljem vključevanja manjšine v državo. Priče pa trdijo nasprotno. Kdor je iz njih ušel, priča, da je tam veliko nasilja, pomanjkljive so higienske razmere, skušajo jim oprati možgane. Bili so primeri prisilnih splavov in sterilizacije. Ta taborišča je težko zapustiti. Stikov med zaprtimi in zunanjim svetom ni. Te institucije so podobne zaporu. Pogosto so ob taboriščih prisotne velike tovarne za proizvodnjo blaga in bombaža, v katerih prisilno delajo zatiranci iz taborišč. Trenutno ocena je, da je zaprtih približno milijon. Drugi primer je genocid Jazidov v iraškem Kurdistanu. Jazidi so kurdska manjšina s svojo kulturo in vero. Pred le nekaj leti so muslimanski ekstremisti ISIS-a prodrli v vse jazidske vasi v okolici Sindžarja, jazidske svete gore, ter jim ponudili dve možnosti: spreobrnitev v islam ali smrt. Moške so množično pobili, ženske in deklice spolno zaslužili v večjih muslimanskih mestih, njihove vasi pa so uničili. Otroke so odtrgali od družin in jih dali v rejo muslimanskim družinam, pri katerih so opustili svojo vero in prisilno sprejeli islam. Zgodovina se torej ponavlja.

- matteo_renzi: Eh, morste mi priznat, da je bil en lep škercon ...
- giuseppeconteufficiale: Ja, ja, ma ... chi non muore ...
- nicolazingarettireal: ... si rivedel!
- primož.suhodolčan_: Jože Kont je še vedno vsemu kos ...
- silvioberluska: Naslednje leto vas čaka predsednik republike Silvio!!!
- camillo.benso.conte.di.cavour: Moram poseči jaz?
- alessandrobarbero: Ja, te prosim!!!!
- tatjana_rojc_: - switched sides -
- desnica.it: Uffaa ...
- maxi_fedriga: Che giallata muli
- loryguštin.preseren: Končno se vrnemo na šolo.
- tržaški.dijaki.fjk: Neeee 😞 smo anka napisali pismooo 😞
- robydipi: Blandi muli! Skupaj zmoremo!
- joe_alabama_biden: Končno je v Belo hišo prišel tudi moj pes!